

σαν συσσωρευμένοι εἰς τὰ μέρη ὅθεν ἐμελλε νὰ διαβῶσιν οἱ δικασταί, οἱ δὲ συνωθούντο, καὶ ἄλλοι συνεπιζόντο περὶ τὰ γραφεῖα. Ἄμα ὁ πρόεδρος καὶ οἱ δικασταὶ ἤνοιξαν τὴν θύραν διὰ νὰ ἀναχωρήσωσι, μυριάδες φωνῶν ὑψώθησαν μέχρις οὐρανοῦ· «ζήτω τὸ συνέδριον! ζήτω ὁ Καρδινάλης!» Αἱ γυναῖκες τῆς ἀγορᾶς ἔτρεχον ἐνώπιον τῶν δικαστῶν, μὲ λόγους εὐγνωμοσύνης εἰς τὸ στόμα καὶ μὲ χεῖρας μεστάς ἀπὸ κεντρῶνας ἀνθέων. Κανεὶς δὲν ἐφρόντιζεν, οὔτε διὰ τὸν Βιλὲτ τιμωρηθέντα δι' ἰσοβίου ἐξορίας, οὔτε διὰ τὸν Δελαμῶτ καταδικασθέντα κατ' ἐρήμην εἰς δεσμὰ, οὔτε δι' αὐτὴν τὴν Κ. Δελαμῶτ εἰς ἣν ἐπεβλήθη ποινὴ δεινότερα καὶ ἀπὸ τὸν θάνατον. Ὁλος ὁ κόσμος εἶχε τὸν νοῦν τοῦ εἰς μόνον τὸν Καρδινάλην· καὶ ὅταν ἀνέβη εἰς τὸ ὄχημα τὸ ὅποιον ἐμελλε νὰ τὸν μεταφέρῃ πρὸς καιρὸν εἰς Βαστὶλ, ἀνθαμιλλῶντο τοὺς νὰ πρωτοκτασθῇ τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων τῶν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Καλιόστρος μεθῆξε τῶν ἐνθουσιωδῶν τούτων τιμῶν. Αἱ μεγαλήτεραι οἰκογένειαι ἐπυφνίζοντες ὡς ἐν θριαμβῷ διὰ τὸ θέαμα τοῦτο· ὁ θρίαμβος προανήγγελλε τὸ πνεῦμα τῆς προσεχοῦς μεταβολῆς.

Ἡ βασίλισσα κατεσπαράχθη ἀπὸ τὴν λύπην τῆς. Ὁ βασιλεὺς ἐξέφρασεν ἀπαρακαλύπτως τὴν ιδεάν του ὅτι ὁ Ῥοᾶν ἦτον ἐνοχος κλοπῆς· καὶ ἐνεργήσας πράξιν αὐθαίρετον, τῆς ὁποίας τὸ παράκαιρον σκάνδαλον ἐπεσφράγιζε τὰς ἀνοησίας τῆς Αὐλῆς, τὸν ἐξώρισε. Καὶ ὁ Καλιόστρος αὐτὸς, καὶ τοὶ ἀθῶος καὶ ἀθῶοι οἱ, ἐξώρισθη ἐπίσης.

Ἡ δὲ Κ. Δελαμῶτ, μαθοῦσα τὴν καταδίκην τῆς, ὑπέπεσεν εἰς σπασμούς μανίας. Ἐνὸς ἀνεγίνωσκον τὴν περὶ αὐτῆς ἀπόφασιν, ἠναγκάσθησαν νὰ τὴν κρατῶσι μετέωρον, διότι κανεὶς δὲν κατάρθωπε διὰ τῆς βίας καὶ τὴν κάμην νὰ γονατίσῃ. Δεδεμένη μὲ σχοινία καὶ συρμένη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ δικαστηρίου, διεῖρρήγνυτο φωνάζουσα ὀχι ἀπὸ φόβου ἀλλ' ἀπὸ μανίας· καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὸν λαὸν ἔλεγεν· «ἐάν μεταχειρίζωνται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ γένος τῶν Βαλουᾶ, ποία θὰ εἶναι ἡ τύχη τοῦ γένους τῶν Βουρβόνων;»

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν κραυγῶν τούτων τῆς ἀνακτῆσεώς τῆς, τὴν ἤκουσαν προφέρουσαν τὰ αξιοσημεῖα ταῦτα λόγια· «Ἐγὼ πταίω διὰ τὴν ἀτιμίαν μου ταύτην· μίαν μόνην λέξιν ἐάν ἔλεγα, καὶ θὰ μ' ἐκρεμοῦσαν.» Τότε ἐστούμβωσαν τὸ στόμα τῆς, καὶ ἐνῶ, κρατουμένη ἀπὸ τὸν δῆμιον ἐφρύκτεν ἀπὸ ἀπελπισίας, ὁ καυστικὸς σίδηρος ὅστις ἐμελλε νὰ ἐγκαύσῃ τὸν ὤμον τῆς ἐνέκαυσε τὸ στήθος τῆς.

Τὴν μετέφερον δὲ εἰς τὴν φυλακὴν, μὲ κόμην λυτὴν, μὲ πρότωπον κατῃμαγμένον, ἡμίγυμνον καὶ προφέρουσαν κατάρας μὲ ὅλην τὴν δύναμιν.

Μετὰ παρέλευσιν τινος χρόνου ἡ πριγκίπισσα Λαμπὰλ παρεκαλέσθη μυστηριωδῶς νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν φυλακὴν, ἐπὶ προφάσει περιεργίας· πραγματικῶς ὅμως διὰ νὰ πληρορρηθῇ περὶ τῆς Κ. Δελαμῶτ καὶ νὰ τὴν δώσῃ βοηθήματα.

Περὶ τὰ τέλη Νοεμβρίου 1776, ὁ σκοπὸς ἔδωκε τὴν νύκτα εἰς τινὰ γυναῖκα ὑπηρετοῦσαν τὴν φυλακισμένην, ἀνυπόγραφον ἐπιστόλιον περιέχον τὰ ἐφεξῆς·

«Ἐξορκίζεσαι νὰ μὴ ἀψυχῇς καὶ νὰ ἔχῃς δυνά-

μεις διὰ μακρὸν τινὰ δρόμον· γίνεται ὅλον ἐν προσπάθειά νὰ μεταβληθῇ ἡ τύχη σου!»

Δι' ἄλλης ἐπιστολῆς, ἐγγχειρισθείσης ἐπίσης διὰ τοῦ σκοποῦ, ἐξητήθη ὁ τύπος τοῦ κλειδίου διὰ νὰ εὐκολυνθῇ ἡ δραπέτευσις. Ὁ τύπος ἐδόθη καὶ ὁ ἀγνώριστος στρατιώτης ἔφερε μετὰ τινὰ καιρὸν τὸ σωτήριον κλειδίον, καθὼς καὶ ἀνδρικὰ φορέματα δοθέντα ἄνευ δυσκολίας εἰς τὴν Κ. Δελαμῶτ, κατὰ συνενόησιν βεβαίως τῆς ἐπιστατούσης. Ἐλευθερωθεῖσα οὕτω πῶς μετέβη εἰς Λονδίνον ὅπου τὴν ἐπερίμενεν ὁ σύζυγός τῆς.

Ἄν καὶ δὲν εἶχε καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ἡ βασίλισσα αὐτὴ διευκόλυνε τὴν δραπέτευσίν τῆς, ἡ πεποίθησίς τῆς ὅμως δὲν ἔσχε νὰ κατευνάσῃ τὴν ἀγανάκτησίν τῆς· διὸ καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1787 ἔτους, ἐφημερί τις Ἀγγλικὴ ἐδημοσίευσεν τὰ ἐφεξῆς· «Ἄλλος λόγος δὲν γίνεται εἰς τὰς συναναστροφὰς τοῦ Λονδίνου εἰμὴ περὶ σπουδαιότητος τινὸς διατριβῆς ἥτις, θ' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν περὶ τῆς υποθέσεως τοῦ περιδεραίου.»

Κοινοποιηθεῖσα μετ' ὀλίγον καὶ διὰ τῶν γαλλικῶν ἐφημερίδων ἡ εἰδησις αὕτη, κατετάρχε τὴν Αὐλὴν. Ἡ Μαρία Ἄντουανὲτ κατεπτοήθη. Αἱ διαπραγματεύσεις ἤρχισαν μὲ τὴν Κ. Δελαμῶτ διὰ νὰ ἐμποδισθῇ ἡ ἐκδοσις τῆς διατριβῆς· ἐπρόκειτο περὶ τιμῆς. Ἡ Κ. Δελαμῶτ συγκατετέθη νὰ λάβῃ χρήματα· ἡ δὲ πριγκίπισσα Πολινιάκ, κατ' ἐπίμονον προτροπὴν τῆς βασίλισσας καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ βασιλέως, ἀνεχώρησεν εἰς Βῆθ, ὅπου διακόσσαι χιλιάδες φράγκων ἠγόρασαν σιωπὴν λυθεῖσαν εὐθὺς μετ' ὀλίγον!

Τοιοῦτον ὑπῆρχε τὸ περίφημον ἀλλ' ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον αἰνιγματῶδες ἐκεῖνο συμβεβηκός. Ὅλαι αἱ Αὐλαὶ τῆς Εὐρώπης συνέλαβον ιδεάν δυσάρεστον διὰ τὴν Μαρίαν Ἄντουανέτ· καὶ αὐτὸς ὁ ἀνέψιός τῆς ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος ὁ Β'. τὴν θεώρει σχεδὸν ἐνοχον.

Λέγεται ὅτι μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς 31 Μαΐου 1786 ὁ εἰσαγγελεὺς εἶπεν εἰς τὸν Ῥοβέρτ Σαίν-Βενσάν, τὸν ἐνθερμότερον συνήγορον τοῦ καρδινάλου· «Κύριε! ἐκλονίσατε, χωρὶς νὰ θέλετε, τὰ θεμέλια τῆς Μοναρχίας!»

Ε. Μ.

ΠΟΙΚΙΛΑ, ΔΙΑΦΟΡΑ.

Α.

Πρὸς τὴν ἐξαδέλφην μου Κ. Καλλιόπην Παπαλεξοπούλου.

Ἀναπλέων καταπλέων εἰς τὸν χρυσοῖον Νεῖλον,
Μόνος, ξένος, εἰς γῆν ξένην, ἄνευ συγγενῶν καὶ φίλων
Καὶ μακρὴν τῶν ἀδελφῶν μου, μακρὴν σοῦ, ἀγαπητῇ μου,
Εἰς ὁλβίαν ἰδοὺ λέξεις, ποία εἴνε ἡ ζωή μου.
Εἰς κοιτῶνα ἀκατίου, λίαν περιποιημένον
Δι' ὅκτω παραθυρίων γύρωθεν πεφωτισμένον
Ἐγκλειστος, καὶ ξηροβόχων ἀπ' αὐγῆς μέχρις ἐσπέρας,
Γράφω καὶ ἀναγινώσκω, εἰς τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας.
Τὸ λοιπὸν, ἀπ' τὰς θυρίδας τοῦ μικροῦ μου δωματίου,
Τὰς ἀμυώδεις γαίας βλέπω τοῦ ἀρχαίου πεδίου.
Καὶ τὴν ὄχθην ἧτις φεύγει, καὶ τὰ δένδρα, καὶ τὰ κτήνη.
Καὶ τὴν Κόρην τοῦ φελλάγου ἧτις εἰς τὴν ὄχθην πλύνει.
Παρεκτὶ γυναικας ἄλλας, ὡς σκιάς μελανοφόρους,
Τὸ ἀνάστημα ὁμοίας μὲ ἀρχαίας Κανηφόρους,
Σοβαρῶς, ὑπερηφάνως εἰς τὸν Νεῖλον νὰ βαδίζουν,
Ἀπὸ τὸ θολὸν τοῦ ὕδατος τὰ ἀγγεῖα νὰ γεμίζουν,
Τοὺς μικροὺς τῶν ὀλογύμων πόδας μέχρι τῶν γονάτων,
Ἀπὸ ἀγνισθοῦ, τοὺς πλύνουν, πλύνουν καὶ τὰ πρόσωπά των.

Μόν' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των θέουσι τὸν ἀμφορέα.
Καὶ μὲ θήματα βραδεία, ἡγεμονικά, ἐδραία,
Σύρουσαι τὰ βράκια των εἰς τὴν ἄμυνον, ἐπιστρέφουν
Σιωπῶσαι· καὶ τριγύρω οὗτ' ἐν βλέμα κἂν δὲν στρέφουν.
Εἶνε βράχη ἐνδυμένοι, καὶ ἀντὶ χρυσοῦ κ' ἀργύρου,
Φέρουσι κρίκους ἔς τὸν λαμόν των, κ' εἰς τὰς χεῖρας ἐκ
σιδήρου.

Ἀλλὰ ποῖον μεγαλεῖον! πόση χάρις! τί κομψότης!!
Ἀνασσὼν βράκια εἶνε, καὶ Ματρῶνων πενιχρότης.
Τῆς προγονικῆς των δόξης τὰ τεράστια μνημεῖα
Ποῖα ἦσαν, ποῖα εἶνε, εἰκονίζει κάθε μία.
Ὡς ἐκεῖνα τὰ καλύπτει ἀκαθορεστον σωρεία,
Καὶ αὐτὰς τὰς κατατρίχει ἡ πενία κ' ἡ δουλεία.
Ἐκκαθάρισον ἐκεῖνα, τί διαφορὰ μεγάλη!
Δὸς ἔς αὐτὰς ἐλευθερίαν νὰ ἴδῃς ὅποια κάλλη!
Πλὴν κ' ἐκεῖνα ἐρεπουτῶνται, φθείνονται ἀδιακόπως,
Καὶ εἰς ἀβυστον τὰ τρίβει ἀσεβῶς ὁ Κερδοσκόπος,
Καθὼς φθείνονται καὶ αὐταὶ ἐργαζόμεν' ὅλ' ἡμέραν
Καὶ μὴν ἔχουσαι κἂν ἄρτον νὰ δειπνήσουν τὴν ἐσπέραν.
Ἐδῶ βλέπω τοὺς Φελλάχους, μὲ Ἀδὰμ ἐνδυμασίας,
Ν' ἀσχολῶνται κεκυφότες εἰς τῆς γῆς τὰς ἐργασίας.
Κι' ἀφοῦ σπεύδουν καὶ ποτίσουν καὶ θερίσουν τρίς τοῦ χρόνου,
Μένουν νήστες· κοπιῶντες ὑπὲρ τοῦ σατράπου μόνου. —
Ἀπ' ἐδῶ τὰ βλέμματά μου ἀποστρέφω θαυρυθῶμος,
ἔς τὴν προγονικὴν των δόξαν προσηλθόμεναι προθύμως.
Καὶ χωρὶς ἔς τὰς ψαλμωδίας των Ναυτῶν μου νὰ προσέχω,
Μὲ τὸν νοῦν μου τοὺς αἰῶνας των Ῥαμψίδων διατρέχω.

Β.

Ἡ κοιλὰς αὐτῇ τοῦ Νεῖλου, ἀπὸ τῆς Κοσμογονίας,
Ἴδε τα συμβάντα ὅλα τῆς μεγάλης ἱστορίας.
Εἰς αὐτὴν τὴν γῆν ὁ Ἀδραμ, πρόσφυξ ἐπιλοξενήθη,
Καὶ ὁ Ἰωσήφ ἐνταῦθα, δοῦλος, ἔχειροτονήθη
Πρότερος ὑπουργός. Ἐνταῦθα ὁ τοῦ Ἰσραὴλ Γενάρχης,
Ἦλθε καὶ ἀποκατέστη Ἰακώβ ὁ Πατριάρχης.
Εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν νῆσον, τοῦ Ἀμένοφι ἡ κόρη,
Μιὰν Αὐγὴν ἐνθ' τοῦ Νεῖλου τὰς ἐλίξεις ἐθεώρει
Ἐν κιβώτιον ἔς τὴν ἄκρην, ἀπ' τὰ κύματα ῥιμμένον
Ἴδε· τὸ ἐπ' ἔργα κ' εὖρε νήπιον σπαργανωμένον,
Σ τὰ ἀνάκτορα τὸ φέρε· Μωϋσὴν τὸ ὀνομάζει.
Αὐτρωτὴν καὶ Νομοθέτην των Ἑβραίων ἐτοιμάζει.
Σ τὴν ἀντικρυνὴν δὲ ὄχθην πρὸ δεκαοκτὸν αἰώνων,
Τέκτων τις μὲ τὴν μνηστὴν του καὶ ἐν βρέφος μικρὸν μόνον,
Τὴν ὄργην καὶ μίσος φεύγων τοῦ Τετράρχου Γαλιλαίας,
Ἀπ' τὴν Βιθλεὲμ ἐνταῦθα ἔβασε τῆς Ἰουδαίας.
Ἰωσήφ καλεῖτ' ὁ Τέκτων, ἡ μνηστὴ ἦν ἡ Παρθένος,
Καὶ τὸ βρέφος. . . ὁ λυτρώτης τὸ ἀνθρώπινον τὸ γένος.
Οἱ Μεγάλοι ἄνδρες ὅλοι, τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νέων
Ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Καῖσαρ, Σέστωτρις καὶ Ναπολέων,
Εἰς τὴν γῆν αὐτὴν ἐπάνω ἔρριψαν τὰ βλέμματά των,
Κ' ἦλθον ἵνα ἐκτελέσουν τὰ μεγάλα σχεδιά των.
Ὅ, τι εἶγεν ἐξαλλάσσον ἐν Σοφίᾳ καὶ ἐν κάλλει.
Ἡ Ἑλλάς, ἀπεβιβάσθη εἰς αὐτὸ τὸ περιγιάλι.
Ἡ Ἑλέν, ἡ Κλεοπάτρα, Πυθαγόρας, Πλάτων, Σόλων,
Καὶ ὁ Ὀμηρος προ τούτων ὁ Διδάσκαλος των ὅλων.
Ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Στράβων, ἔνδοξος Ἑρατοσθένης,
Ἐπειτα ἐκ τῶν Πατέρων Κύριλλος καὶ Ὀριγένης,
Ἀθανάσιος καὶ Κλήμης, καὶ πολλοὶ ἀκόμη ἄλλοι,
Ῥήτορες καὶ Θεολόγοι, καὶ φιλόσοφοι μεγάλοι.
Ὅταν δὲ τῆς Ἑσπερίας οἱ λαοὶ οὔτε ὑπῆρχον,
Οἱ Αἰγύπτιοι τοῦ πλείστου γνωστοῦ τότε κόσμου ἦρχον.
Καὶ λαὸς ἐπτακόσιον μυριάδων ἐδῶ ἦτο,
Καὶ στρατὸς πεντακοσίων χιλιῶν ἡριθμῆτο.
Πανταχοῦ ἔς τὰς δύο ὄχθας οἱ σωροὶ τῶν ἐρεπίπων
Μαρτυροῦν πῶς ἦσαν πόλεις πλείονες τῶν τρισμυρίων.
Καὶ αἱ Ὠθαὶ καὶ ἡ Μέμφις, κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον,
ὑπερτίουν εἰς τὴν λάμπειν Παρισίους καὶ Αὐοντίον. —
Ἡ Ἰνδία, ἡ Κυρρήνη, ἡ Συρία ἡ Διόβα,
Ἡ Βακτριανή, ἡ Κύπρος, ἡ εὐδαίμων Ἀραβία,
Ἰδασι τοὺς Βασιλεῖς των εἰς τὸ ἄρμα ἐξευγμένους,
Τοῦ Σεσώστριος, κ' εἰς ἔργα δόξαν καταδικασμένους.
Ταυτοχρόνως δὲ, ὁ Κέκροψ, καὶ ὁ Κάδμος ἔς τὴν Ἑλλάδα,
Τοῦ πολιτισμοῦ ἐντεύθεν μᾶς εἰσήγαγον τὴν δαδα·
Καὶ ἐνθ' οἱ πρόγονοί μας, δερματοσυνδεδυμένοι,
Τροφὴν εἶχον τὰς θαλάνας, εἰς τὰ ἄντρο ἀποσυρμένοι,
Εἰς τὴν Αἰγύπτου ὑπῆρχον Ἐπιστήμαι καὶ Σχολεῖα,
Ἄναξ. Ναυτικὸν καὶ Ἐμπορεῖα.

Ὁ χρυσοῦς των Αἰθίοπων, ἡ ἀλόη τῆς Ἰνδίας,
Τοῦ Ὀψιρ οἱ Μαργαρίται, ἡ Πορπύρα τῆς Συρίας,
Ἀνταλλάσσοντο ἐνταῦθα, καὶ ξηρὰς τε καὶ θαλάσσης
Ἦρχοντο τὰ προϊόντα ἐκ τῆς Οἰκουμένης πάσης.
Εἰπέ τότε, ἀκριβή μου, ἂν γνωρίζῃς ἄλλον τόπον,
Κέντρον τόσο μεγαλεῖου, τόσο ἐργων καὶ ἀνθρώπων;

Γ.

Ἀλλὰ φεῦ! πῶς ταῦτα πάντα μετεβλήθησαν ἐν γένει,
Καὶ ἐκτὸς τοῦ Νεῖλου, ἄλλο τίποτ' ἐξ αὐτῶν δὲν μένει!
Οὐδαμῶς ὑπάρχει ἔχνος τῆς λαμπρότητος ἐκείνης,
Καὶ τῆς Μέμφιδος τὴν θέσιν, δύσκολα τὴν διακρίνεις.
Ποῦ ἡ πόλις τοῦ ἡλίου; οἱ Ναοὶ τῶν τῆς Σαΐδος;
Ποῦ ἡ θέσις τῆς Ἀμφύλλας, Καρχασιῶνος, Ναυκρατίδος;
Ποῦ αἱ τρεῖς Πτολεμαῖδες, ἡ Κοπτός, ἡ Ἀρσινόη;
Βερκίς ἡ ἐπὶ Ὠθρας; Κλεοπάτρα; Ἀντινόη;
Πρὸ δεκαοκτὼ αἰώνων, ὁ θαρὺς ζυγὸς των ξένων,
Μὲ τὴν φλογερὰν πονήν του, ἤρρισε τὸ πᾶν μαρμαῖων.
Μικρὸν μέρος ἐρεπίπων τῆς Ἑκατομυλίου μένει·
Καὶ ὁ βλέπων αὐτὰ ξένος, στέκει ἀντικρὺ καὶ χαίνει·
Τῆς προγονικῆς μας δόξης, εἶδον ἄπειρα μνημεῖα,
Ναοὺς, Μέγαρα, Προνάους, καὶ Σηκοὺς καὶ Μεμνονεῖα,
Καὶ Πυλῶνας ὕψους μέτρων ἐκατὸν καὶ ἑπὶ πλέον.
Ἔργα ὅλα τῶν Ἑλλήνων Πτολεμαίων Βασιλέων.
Πλὴν κ' αὐτὰ ἡ θαρσαλὴ εἰς ἀσέβστην μεταβάλλει,
Καὶ τὰ ἀκρωτηριάζουν Λέψιος καὶ Πρις καὶ ἄλλοι
Βάνδαλοι ἐνδεδυμένοι τοῦ πολιτισμοῦ μανδύας.
Ὡς Σοφοὶ ἐκ τῆς Εὐρώπης ἔρχονται τῆς Ἑσπερίας,
Κλέπτουν, καλοῦν, καταστρέφουν σῶμα κ' ἑλλειπὴ ἐξ ἴσου,
Πρὸς συμπληρωμὴν τοῦ ἔργου τοῦ ποτὲ καὶ νῦν Καμβύσου.
Χεῖρωνες τοῦ Ἡρωστράτου! Τυμβωρύχοι! Καὶ τοὺς τάφους,
Πρὸ παντήκοντα αἰώνων, ἕως τότε ἀνεπάφους,
Τοὺς ἐλήστευσαν. Καὶ ὅ, τι ἐσεβάσθη καὶ ὁ χρόνος,
Τὸ κατέστρεψεν ὁ Πρώσσος Δὸ κτωρ Λέψιος ἀπόνως.
Τῶν ναῶν ὅσων ἀνύμνη δὲν ἐλήφθησαν οἱ λίθοι,
Ὁ περιβόλος εἰς σίτου ἀποθήκας μετεβλήθη.
Εἰς ὑποζευγίων πταῦλον, ὁ σῆκος εἰς Τινυυρίδα,
Καὶ εἰς φυλακὴν κακοῦργων τὸ Μαμίς εἰς Ἑρμονίδα.
Σιγὴ τᾶφων γύρωθεν μου! Τρόμος! φρίκη ἐρημίας!
Ἐπληρώθη ὅ, τι εἶπεν ὁ προφήτης Ἡσαίας.
Αὐτὴ ἄρα εἶν' ἡ τύχη των Μεγάλων Βασιλείων,
Νὰ μετεβληθοῦν ἐν τέλει εἰς σωρεῖας ἐρεπίπων;
Νὰ ἐκλείψωσι καὶ ταῦτα, νὰ χαθῇ τὸ ὄνομά των
Καὶ νὰ βεβηλώσουν ξένοι καὶ τὰ κοιμητήριά των!
Εἰς αὐτὰς τὰς μαύρας σκέψεις, θυσιζόμενον ὡς τὸ βράδυ
Μὲ εὐρίσκ' ἀνεπισκλήτως τὸ ἐσπερινὸν σκοτάδι.
Ἄμα δὲ ὁ Ἐκρηβόλος πρὸς τοὺς Κυρρήναιους δύστη.
Καὶ ἡ Ἀρτεμις τὰς πέριξ ὄχθας καὶ σουνὰ φωτίσει.
Καὶ παράθυρα καὶ θύραν κλείω καὶ ἐξαπλωμένους
Εἰς τὴν πενιχρὰν μου κλίνην πρὸς τὸν ὄροφον στραμμένους,
Τὸν φιθυριστὸν ἀκούω, καὶ τὸν φλοῖστον των κυμάτων
Κυλιόντων γύρωθεν μου τὰ ἀθάνατα νερά των.
Σανὶς μία λεπτοτάτη ἀπὸ ταῦτα μὲ χωρίζει,
Καὶ αὐτὴν ἀδιακόπως ὁ Βορρᾶς τὴν φοβερίζει.
Ἄνεσιν, παραμυθίαν ζητῶν ἐκθαμβος ὁ νοῦς μου.
Πρὸς Σε ρέφετ' εὐχαρίστως, πρὸς Σε καὶ τοὺς ἀδελφούς μου.
Κι' ἀναπαύεται ἡρέμα ἡ ψυχὴ μου, κ' ἡσυχάζει
Καὶ μελλούσας εὐτυχίας ἀπὸ τότε σχεδιάζει.

Η. Γ. ΚΑΛΑΜΟΓΛΑΡΤΗΣ.

ΠΕΡΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Αἱ διάφοροι φυλαὶ τοῦ ἀνθρώπινου γένους δια-
κρίνονται ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τινὰς σωματικὰς ιδιό-
τητας καὶ κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς νοήσεως. Ἐκ τῶν
φυλῶν τούτων ἡ λευκὴ, ἥτις περιλαμβάνει τὰ Εὐ-
ρωπαϊκὰ ἔθνη, ἐκτὸς τῶν Λαπόνων, ἀλλὰ μετὰ των
Αράβων, Περσῶν καὶ Ἰνδῶν, παρήγαγε τοὺς εὐφρε-
στάτους ἀνδρας, καὶ ὑψώθη εἰς τὸν ὑψιστον τοῦ πο-
λιτισμοῦ βαθμὸν. Εὐχρὴν δὲ καὶ ἡ μεγαλοπραγμενε-
στέρα, ἱκανωτέρα καὶ ἀγχινοστέρα πασῶν.

Ἐκτὸς των διαφορῶν τούτων εὐρίσκει ὁ προσεκτι-